

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Tos/2/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125011440
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125011440.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25.03.2026, v trestnej veci odsúdeného A. A., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1Nt/27/2025 zo dňa 23.01.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku **z a m i e t a** sťažnosť odsúdeného A. A..

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov napadnutým uznesením sp. zn. 1Nt/27/2025 zo dňa 23.01.2026 podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku v spojení s § 394 ods. 1 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B. na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 3Tk/1/2021.

Po vyhlásení uznesenia, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku odsúdený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí podal sťažnosť.

Sťažnosť odsúdeného bola odôvodnená podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 28.01.2026 elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom prostredníctvom obhajcu. Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že so záverom súdu prvého stupňa sa obhajoba v celom rozsahu nestotožňuje, a to najmä z dôvodu, že sa pri posudzovaní návrhu dostatočne nevysporiadal s otázkou, či tvrdené nové skutočnosti a dôkazy majú aspoň potenciál viesť k inému rozhodnutiu, čo je jediným relevantným kritériom v tomto štádiu konania.

Obhajoba je si vedomá výnimočného charakteru obnovy konania a toho, že nejde o ďalší riadny opravný prostriedok ani o revíziu skutkových a právnych záverov pôvodného konania. Zároveň však platí, že v štádiu rozhodovania o povolení obnovy konania súd nemôže nové skutočnosti hodnotiť s rovnakou mierou prísnosti, ako v konaní vo veci samej. Úlohou súdu je predovšetkým posúdiť, či ide o skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v čase pôvodného konania neboli známe, či by mohli samy osebe alebo v spojení s pôvodnými dôkazmi viesť k inému rozhodnutiu. V napadnutom uznesení však súd prvého stupňa podľa názoru obhajoby prekročil tento rámec, keď sa zamerlal predovšetkým na hodnotenie dôkaznej sily tvrdených nových skutočností a nie na posúdenie ich procesnej relevancie z pohľadu § 394 Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o novú výpoveď poškodenej obhajoba netvrdí, že jej existencia automaticky zakladá dôvod obnovy konania. Namieťa však, že súd sa s touto skutočnosťou vysporiadal len konštatačne bez hlbšieho posúdenia, či ide o kvalitatívne odlišný obsah výpovede, ktorý v čase pôvodného konania nebol známy a nemohol byť uplatnený. Otázka vierohodnosti, motivácie či dôkaznej hodnoty takejto výpovede je pritom otázkou, ktorá má byť predmetom ďalšieho dokazovania po prípadnom povolení obnovy konania, nie dôvodom jej odmietnutia už v úvodnom štádiu.

Na základe týchto dôvodov obhajoba má za to, že napadnuté uznesenie je predčasné a založené na nesprávnom procesnom postupe, keď súd nepripustil ďalšie skúmanie tvrdených nových skutočností v rozsahu zodpovedajúcom § 394 Tr. poriadku. Preto obhajoba navrhla, aby nadriadený súd podľa § 397 ods. 1 Tr. poriadku napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe riadne a včas podanej sťažnosti krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného A. A. nie je dôvodná.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 3Tk/1/2021 zo dňa 12.08.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/32/2021 zo dňa 08.12.2021 bol odsúdený A. A. uznávaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, ktorý spáchal tak, že

dňa 25.12.2020 v čase okolo 14.00 hod. v byte č. 5 nachádzajúcom sa na 1. poschodí bytového domu na ulici C. D. X E. B., ktorý v tom čase obýval spoločne so svojou družkou F. B. z B., tejto pod vplyvom alkoholu, ktorý si sám privodil, najprv vulgárne nadával, následne ju začal fyzicky napádať a to takým spôsobom, že ako ležal na posteli, tak F. B., ktorá sa snažila popri ňom prejsť, ju najmenej trikrát kopol do oblasti hrude a brucha a potom, ako sa F. B. otočila chrbtom k nemu a oprela sa o umývadlo, A. A. z postele vstal, spoza chrbta F. B. vybral zo stojana nachádzajúceho sa pri umývadle kuchynský nôž s čiernou platovou rukoväťou o celkovej dĺžke noža 28 cm s dĺžkou čepele 15 cm, ktorým v okamihu, ako sa F. B. otočila čelom k nemu, ju A. A. týmto nožom v úmysle usmrtiť ju spôsobom zhora nadol, ako aj v približne horizontálnej rovine proti telu F. B., v krátkom časovom slede za sebou päťkrát bodol malou až stredne veľkou silou a intenzitou do oblasti prednej strany hrudníka vpravo a hornej časti brucha vpravo, čím jej takto spôsobil bodnú penetrujúcu ranu prednej hrudnej steny vpravo s prepichnutím pleury o veľkosti cca 2 cm, bodnú ranu prednej hrudnej steny vpravo o veľkosti cca 1,5 cm, bodnú penetrujúcu ranu prednej hrudnej steny vpravo s prepichnutím osrdcovníka – perikardu o veľkosti cca 1,6 cm s bodným kanálom dĺžky cca 4 cm, bodnú ranu prsníka vpravo o veľkosti cca 2,5 cm, bodnú ranu prednej brušnej steny v hornej časti brucha – epigastriu vpravo o veľkosti cca 2 cm, pričom F. B. počas útoku zo strany A. A. kričala a bránila sa takým spôsobom, že sa snažila kryť a dávala ruky pred seba, kde jej A. A. tým istým nožom taktiež spôsobil reznú ranu chrbta pravej ruky o veľkosti cca 1 cm, reznú ranu ľavej lakťovej jamky o veľkosti cca 15 cm a reznú ranu nad lakťovým výbežkom vľavo o veľkosti cca 8,5 cm, pričom F. B. sa podarilo z bytu ujsť vonku na spoločnú chodbu bytového domu, kde spadla na zem, pričom počas útoku na F. B. došlo k poraneniu životne dôležitých orgánov srdca a pľúc, kde ku smrti F. B. z dôvodu zakrvácania do osrdcovníka – perikardu, ktorou bola ohrozená činnosť srdca, čo mohlo viesť k zástave srdca a smrti F. B. nedošlo len z dôvodu poskytnutia rýchlej zdravotnej pomoci s následnou hospitalizáciou, čím takýmto konaním spôsobil F. B. z B. poranenia s dobou liečenia a obmedzeniami v obvyklom spôsobe života najmenej 28 dní.

Za to mu súd uložil podľa § 145 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 3, § 36 písm. l/ a § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu uložil trest prepadnutia veci, a to kuchynského noža s čiernou rukoväťou o celkovej dĺžke 28 cm a dĺžke čepele 15 cm vedenej ako doličná vec č. 15/2021.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 78 ods. 1 Tr. zákona mu uložil ochranný dohľad na dva roky.

Dňa 30.09.2025 na Okresnom súde v Prešove odsúdený A. A. podal návrh na obnovu konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov sp. zn. 3Tk/1/2021. Odsúdený v prvom rade konštatuje, že k skutku došlo v byte číslo 5. V tomto byte sa nachádzal len on a poškodená. Jej výpoveď ako sa skutok odohral bolo tvrdenie proti jeho tvrdeniu, čiže výpoveď jedného svedka. Ostatní svedkovia tam neboli, teda nemôžu vypovedať ako dôveryhodní svedkovia, vypovedali len to, čo počuli od B.. Skutok

sa stal v núdzovom stave počas Covidu, za čo mu bol navýšený trest (5 rokov). Poškodená bola pod vplyvom drog, čo súd nebral do úvahy. V krvi mala 107,5 ng/1 metamfetamínu, 66,25 ng/1- amfetamínu a 0,33 gramu na kilogram promile etylalkoholu a v takomto stave si nemohla nič pamätať, čo sa stalo a nie ešte ako sa stalo. Jej výpoveď bola vymyslená. Obhajkyňa G. E. ho doslova nútila, aby sa k skutku priznal, lebo dostane vysoký trest, 20 - 25 rokov až doživotie. Z obavy vysokého trestu sa priznal, poukázal na zaujatosť obhajkyne, o ktorej sa neskôr dozvedel, že bola spolužiačkou poškodenej na základnej škole. Poškodená sa nedostavila na súd ani na jedno pojednávanie. Poškodená sama odišla z nemocnice po štyroch dňoch, jej práceneschopnosť trvala len 28 dní a potom nastúpila hneď do práce. Podľa práceneschopnosti sa nejednalo ani o ťažké ublíženie na zdraví, ktoré trvá 42 dní.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.01.2026 odsúdený predložil súdu podanie, ktoré je datované dňom 18.11.2025. V tomto podaní opätovne opakuje konštatácie, ktoré sú obsiahnuté už v návrhu na povolenie obnovy konania a navrhuje, aby súd predvolal poškodenú F. B.. Navrhuje požiadať o predloženie lekárskej správy. Zdôraznil, že súd nebral do úvahy, že poškodená F. B. bola hospitalizovaná na Psychiatrickom oddelení v A., kde odmietla liečenie na drogovú závislosť. Nebol to jediný prípad, keď na neho aj na iných vytiahla nôž, keď je nadrogovaná, je agresívna, tak, ako sa to stalo aj 25.12.2020.

Z procesného hľadiska poukázal, že nebola dodržaná 48 hodinová lehota, počas ktorej mal súd rozhodnúť o vyšetrovacej väzbe. Navrhol prekvalifikovať svoje konanie z trestného činu vraždy v štádiu pokusu na ublíženie na zdraví a o zníženie svojho trestu a zaradenie na výkon trestu do prvej nápravnovúchovnej skupiny.

Na verejnom zasadnutí odsúdený uviedol, že navrhuje opätovne vypočuť svedkyňu, pretože to, čo sa udialo, bolo inak, ako sa to stalo a stalo sa to tak, ako vypovedal on. Svedkovia v pôvodnom konaní uvádzali, že ležala pri vonkajších dverách, pričom ležala pri dverách bytu číslo 5. Mestský policajt videl, že bola dvakrát pichnutá do brucha a nie do hrude. Naposledy s poškodenou komunikoval, keď bol vo väzbe. Písala mu listy, ktoré použil pri dohode o vine a treste v prípade týrania blízkej a zverenej osoby. To bolo pre prípad, že ak sa neprizná k vražde, aby mali poisťku na týračku. Odvetdy nemali ani telefonické ani písomné spojenie. Pri svojom výsluchu konštatoval, že konanie pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby skončilo dohodou a nebol mu uložený žiaden trest, lebo trest uložený v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod 3Tk/1/2021 bol dostatočný.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obnova konania v danom prípade neprichádza do úvahy. Nezistil žiadne nové skutočnosti či dôkazy, ktoré by mohli privodiť iné rozhodnutie o vine a treste. Vo vzťahu k argumentácii odsúdeného, že v byte bol iba on a poškodená a ostatní svedkovia nemôžu vypovedať ako dôveryhodní, keďže informácie mali iba z počutia od poškodenej, súd prvého stupňa hodnotil, že nejde o novú skutočnosť, to bolo známe už v štádiu pôvodného konania. Nehodnovnosť svedkov je len hodnotenie obžalovaného, nie novou skutočnosťou.

Vo vzťahu ku konštatovaniu odsúdeného, že poškodená bola pod vplyvom drog, súd prvého stupňa zdôraznil, že táto skutočnosť bola známa (výsledky toxikológie) a otázka pamäťových schopností bola v pôvodnom konaní riešená (znalecký posudok z psychológie). Nejde o novú skutočnosť a jedná sa iba o hodnotenie odsúdeného.

Dĺžka hospitalizácie, práceneschopnosti bola v pôvodnom konaní známa a vyplývala aj zo znaleckého posudku z odvetvia zdravotníctva, ktorého súčasťou sú lekárske správy týkajúce sa hospitalizácie poškodenej po trestnom čine. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal aj na tú skutočnosť, že poškodená po trestnom čine neodišla z nemocnice po štyroch dňoch, ale po štyroch dňoch bola presunutá na iné oddelenie.

Z pohľadu súdu prvého stupňa nedostavenie sa poškodenej na pojednávaní nepredstavuje tak isto žiadnu novú skutočnosť, nedotýka sa skutku a nie je spôsobilé priniesť iné rozhodnutie. Výpoveď poškodenej bola súdu známa už v základnom konaní, pričom odsúdený neuviedol žiadne skutočnosti, prečo by mal mať daný dôkaz iný obsah, preňho priaznivejší, ale obmedzil sa iba na všeobecné konštatovanie, že poškodená môže potvrdiť jeho výpoveď, ak bude vypovedať tak, ako sa to stalo. Obžalovaný neuvádzal žiadnu novú skutočnosť, prečo by výpoveď poškodenej mala byť odlišná.

Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal aj s výpoveďou policajta, ktorý vo svojej výpovedi netvrdil nič o tom, že poškodená bola pichnutá len na hrudi, keďže uvádzal, že viditeľne bola zranená v oblasti hrudníka a brucha, takže krvácala. Ani v tomto prípade nejde o nový dôkaz, navyše rozsah zranení jednoznačne vyplýva zo znaleckého posudku z odvetvia chirurgie a traumatológie.

Súd prvého stupňa tvrdenia o drogovej závislosti poškodenej a útoku poškodenej na odsúdeného hodnotí ako skutočnosti, ktoré nie sú spôsobilé privodiť rozhodnutie iné, pretože sa netýkajú priebehu skutku. Tieto skutočnosti tak, ako poukazuje súd prvého stupňa, mal popisovať odsúdený už v prípravnom konaní dňa 06.05.2021 (číslo listu 76), teda nejde o novú skutočnosť.

Rovnako súd prvého stupňa sa vysporiadal aj tvrdeniami odsúdeného o možnej zaujatosti obhajkyne, ktorá ho mala prinútiť k priznaniu tak, že tieto tvrdenia nepredstavujú novú skutočnosť a nemôžu zvrátiť rozhodnutie vo veci samej.

S argumentáciou súdu prvého stupňa sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil.

Navyše v tejto trestnej veci je potrebné zdôrazniť, že odsúdený A. A. v pôvodnom konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý rozhodoval o vine a treste, urobil vyhlásenie, že je vinný. Pri tomto vyhlásení súd prvého stupňa postupoval v súlade s ustanovením § 257 Tr. poriadku. Na túto skutočnosť poukázal aj krajský súd, ktorý rozhodoval o odvolaní obžalovaného, a to v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/32/2021 zo dňa 08.12.2020.

Už krajský súd vo svojom rozhodnutí o odvolaní odsúdeného v pôvodnom konaní konštatoval, že napriek tomu, že nad rámec prieskumu výroku o treste, odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie o prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine mal prvostupňový súd vo výsledkoch prípravného konania dostatočný podklad. Po zhodnotení skutočností plynúcich z dôkazov zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní jednotlivo i v ich súhrne je dôvodný záver, že skutok sa stal spôsobom popísaným v obžalobe a že tento skutok ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný. Prokurátor v obžalobe skutok aj správne právne kvalifikoval. Preto ak prvostupňový súd vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, svojim uznesením prijal a na podklade toho uznal obžalovaného za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona postupoval správne a v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona.

Už v štádiu odvolacieho konania obžalovaný navrhoval vypočuť poškodenú F. B. a vykonať konfrontáciu s ňou a rovnako navrhoval aj výsluch svedka H.. Týmito návrhmi sa vysporiadal krajský súd vo svojom rozhodnutí o odvolaní, kde na číslo listu 10 zdôraznil, že tieto dôkazy už výrok o vine nemôžu ovplyvniť a pre rozhodnutie o treste a ochranných opatreniach bolo dokazovanie na súde prvého stupňa vykonané v dostatočnom rozsahu.

Obžalovaný opätovne navrhol vypočuť poškodenú a svedka a poukazyval na tvrdenia svedka H. vo svojej pôvodnej výpovedi. Vo vzťahu k samotnému konaniu o návrhu na povolenie obnovy konania krajský súd dodáva, že neboli uvedené žiadne nové skutočnosti a konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nemôže byť dôvodom na opakovanie výsluchov svedkov (poškodenej) za účelom dosiahnuť zmenu výpovede, resp. potvrdenie želaných skutočností, ktoré popisuje odsúdený vo svojom návrhu, teda že poškodená by mala potvrdiť jeho výpoveď. Samotný inštitút obnovy konania nie je zameraný na to, aby bol používaný na dosiahnutie želaného výsledku odsúdeným. Tu je potrebné zdôrazniť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok.

K samotnému procesnému pochybeniu, ktoré malo nastať už v pôvodnom konaní a to tým, že mal byť prinútený odsúdený k vyhláseniu o vine, krajský súd rovnako dodáva, že nejde o novú skutočnosť. Tieto skutočnosti boli súčasťou argumentácie v rámci odvolacieho konania, teda v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Touto skutočnosťou sa zaoberal aj krajský súd rozhodujúci o odvolaní obžalovaného proti rozsudku, ktorým bol uznaný vinným a bol mu uložený trest. Krajský súd vo svojom rozhodnutí na číslo listu 11 riešil práve otázku kvality poskytovanej obhajoby. Poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a zdôraznil, že za porušenie práva na obhajobu nie je možné považovať ani zvolený spôsob obrany, s ktorým obžalovaný pôvodne súhlasil a teraz s výsledkom zvolenej obrany nie je spokojný. Krajský súd rozhodujúci o odvolaní sa zaoberal dôsledne aj tvrdeniami, že bez významu je

aj námietka obžalovaného, že obhajkyňa súhlasila s vykonaním hlavného pojednávania v neprítomnosti poškodenej F. B.. O tom, či hlavné pojednávanie sa vykoná v neprítomnosti poškodenej totiž rozhoduje súd a nie obhajca. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine, prítomnosť poškodenej, ani ako svedkyne nebola potrebná. Navyše aj obžalovaný sám súhlasil s vykonaním hlavného pojednávania v neprítomnosti poškodenej, čo je zrejmé zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Samotnej argumentácii, ktorá je vyjadrená v podaní obhajcu, ktorým odôvodnil sťažnosť odsúdeného, týkajúcu sa novej výpovede poškodenej, krajský súd musí poukázať, že vzhľadom na vyhlásenie o vine tak, ako už bolo vyššie uvedené, ani v rámci konania o povolenie obnovy konania nevzniká potreba opakovať dôkaz - výsluch poškodenej.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná a nezistil pochybenie ani v postupe súdu prvého stupňa, ktorý rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania, preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.